

Publicerad 2005-07-13 21:20 av Görgen Thornbladh

Sveket

I ett tidigare liv, i en lättare tid, då mitt liv lekte, jag var nöjd.
Sedan kom sveket, det ultimata sveket, sveket som tog glädjen ifrån mig.
Livet blev som en dimma, och den dimman tog över mig som människa,
dimman tog över mig helt.

Kan en människa som blivit sviken, bli hel igen
Kan en människa som blivit förstörd älska igen
Eller kommer rädslan att göra mig kall, lika kall som personen som svek,
lika kall, som personen som slog mitt liv i bitar.

Sveket gjorde mig kall, sveket byggde muren omkring mig, sveket gjorde mig till en likadan människa, för
att skydda mig, för att rädda mig från dimman som jag är så rädd för.

Man säger att tiden läker alla sår, men är det verkligen så, att med tiden så försvinner dimman, och med den
rädslan.

Tyvärr, så är det så, att det är jag inte människa nog att svara på, det enda jag vet är, att rädslan är för stark.

Så möjligheten att sätta mig i en position där jag är sårbar, känns omöjlig...

G. Thornbladh

2002-10-08

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Görgen Thornbladh med Poeter.se id #3105 innehar upphovsrätten